

Daens Vandaag

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds

XXVII nr. 1, januari-februari 2004

Waarde lezers,
Beste daensisten en sympathisanten,

Onlangs begroette een goeie vriend en medestander van het Priester Daensfonds mij met een korte, krachtige, maar originele “Nieuwjaarswens”: “*Een goeie gezondheid en een goeie gezindheid*”! Wel, daar zit m.i. voldoende in om een nieuw jaar in te stappen, en daarom wens ik jullie allemaal: ”van ’t zelfde”!

Er is veel te zeggen over die *goeie gezondheid*, en de onfortuinlijke lezers van dit voorwoord, die de laatste tijd medische hulp nodig hebben, ondervinden aan de lijve hoe kostelijk geneeskundige zorgen wel zijn, als men doktersvisites (ondertussen weer omhoog gegaan), tandheelkundige zorgen, kinesithérapie, medicamenten (!), en niet te vergeten consultaties van specialisten moet vooruitbetalen, en dan een drietal weken wachten om een deel van de ziekenkas terug te krijgen. En dan zwijgen we nog over de “verdoken” bijdragen van de Vlaamse gemeenschap om de nog duurere medische verzorging van onze Waalse broeders solidair in stand te helpen houden! Hoelang nog?

De totaalsom van de medische zorgen kan een groot gat slaan in het maandelijks budget van een gezin met een klein inkomen en van de gepensioneerde medeburgers.

Een *gezonde levenswijze* kan dus ook, uiteraard zonder tegenslagen, een *goedkope levenswijze* worden! In het Wijkgezondheidscentrum “Daenshuis” pogen we intussen vooral voor minderbegoede mensen, maar in principe voor iedereen, een andere manier van gezondheidszorg aan te bieden. Was u er nog niet om een vrijblijvend bezoek te brengen en nadere inlichtingen te krijgen? Van harte uitgenodigd! Het adres vindt u het adres op p. 2, de keerzijde van dit blad.

“*En een goeie gezindheid*”. Een kosteloos medicament is inderdaad “goedgezind” door het leven stappen. Onze maatschappij, voor een groot deel onderhevig aan beelden en artikels over terreur, oorlog, misdaad, corruptie, miserie allerlei, maakt het ons niet gemakkelijk om goedgezind door het leven te stappen. En anderzijds verwart en misleidt ons de holle beeldcultuur van glamour en schijnvrolijkheid op de nationale, regionale of reclame-TV zenders. De echte, eenvoudige en oprechte humor van de optimist en “goed nieuws” brenger is nochtans heel dichtbij, in de “ouderwetse” maar gezonde familie- en vriendschapsbanden. Met een goed humeur de dagelijkse sleur opvangen helpt ons ook om de aangekondigde 200.000 nieuwe jobs uit het laatste regeerakkoord glimlachend te relativëren als een sprookje uit Duizend-en-één-nacht, en niet knarsetandend om te kijken naar het ambitieuze Copernicus-akkoord dat reeds een roemloze dood stierf of naar Ford Genk... Het lijstje kan inderdaad nog een tijdje aangevuld worden. Met weinig of veel geluidshinder – naargelang het taalgebied – gaan ook intussen de nachtelijke vluchten over en rond Brussel voort en naarmate de verkiezingen van juni naderbij komen zullen de Vlamingen allicht moeten overstappen naar fase twee, met name: “*Een goeie maar kordate en onbuigzame Vlaamsgezindheid*”.

Dit wens ik alle Vlaamse politici, maar ook u, geachte lezer, toe!

Herman Slagmulder, voorzitter

Daens Vandaag

Verantwoordelijke uitgever:

Herman Slagmulder
Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
0 en 053 / 77 68 53
e-post: herman.slagmulder@yucom.be

Hoofredactie:

Frans Van Campenhout
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek
0 en 02 / 567 94 98
fvcampenhout@planetinternet.be

Opmaak:

Erik D'Hondt
Wijlstraat 35, 9320 Erembodegem
0 en 053 / 77 44 97
e-post: eriko@pandora.be

Kernredactie:

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,
Erik D'Hondt, Herman Slagmulder,
Frans Van Campenhout en Emiel Van
Schuylenbergh.

Coördinatie publiciteit:

Emiel Van Schuylenbergh

Priester Daensfonds

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Vlaamse Culturele Koepel (VCK) en Aalsterse Cultuurraad.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
0 en 053 / 77 68 53
e-post: info@daens.org
webstek: www.daens.org

Raad van Bestuur:

Voorzitter: Herman Slagmulder
Ondervoorzitter: Willy De Turck
Secretaris: Luc Geeroms
Penningmeester
Emiel Van Schuylenbergh
Leden
Stephan Beeckman, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Lutgarde De Ridder, Erik D'Hondt, Luk D'Hondt, Peggy Ghekiere, Rob Librecht, Jozef Liebaut, Roel Temmerman, Frans Van Campenhout, Karel Van den Bossche, Walter Van Herreweghe en Ghis Willems.

Lidmaatschap :

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €
Scholieren en studenten: 6,25 €
Ereleden: 25,00 €
Beschermden leden: 50,00 €
Rekeningnr: 432 -5245521-01

Kaftontwerp: Vera Persoons

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR HET DAENSHUIS

Het Priester Daensfonds zet zijn schouders onder zijn initiatief "Aalsters Wijkgezondheidscentrum Daenshuis" en opent een steunlijst. Hoe dan ook, er is een noodzakelijk startbudget nodig.

Stortingingen kunnen gebeuren op: 777 -5976881-11 van vzw Aalsters Wijkgezondheidscentrum "Daenshuis", Dr. De Moorstraat 104a, 9300 Aalst.

Dankzij de steun van milde gevers ontving het Daenshuis reeds de som van **9.922,50 euro (400.273 BEF)**, waarvoor onze oprechte dank.

ACW-ZuidOost-Vlaanderen, Aalst	70 €
Dauwe-Van Hese I., Aalst	25 €
Daelemans Augustin, Aalst	25 €
Van den Henda Vera, Gentbrugge	25 €
Slagmulder Herman, Aalst	25 €
Vlaamse Oud-Strijders, Aalst	148 €
Dom Modest Van Assche-komitee, Erembodegem	112 €

Wie vervolledigt de lijst ???

vzw wijkgezondheidscentrum

Dr. De Moorstraat 104a
9300 AALST

053 / 78 10 16
053 / 78 12 16

e-mail: daenshuis@welzijn.net
webstek: http://daenshuis.welzijn.net

zaterdag 20 maart om 10 uur

Taverne-restaurant 't Land van Riem, Grote Markt 4 te Aalst

Algemene Statutaire Vergadering

Agenda

Jaarverslag 2003
Financieel verslag 2003
Jaarprogramma 2004
Allerlei: vragen en suggesties

Alle leden van het Priester Daensfonds zijn uitgenodigd

DAENSISTEN, HOU VOLGENDE DATA VRIJ!

Zondag 2 mei 2004 **Aloïs De Backerhulde**

Grootse **Aloïs De Backerhulde** in Haaltert en onthulling van zijn borstbeeld naar aanleiding van het feit dat deze daensistische pionier en volksvertegenwoordiger honderd jaar geleden gestorven is.

9 u.30 eucharistieviering in de Sint-Antoniuserkerk van Lebeke-Denderhoutem, met homilie door pastoor Alfons Callebaut

10 u.30 optocht naar het borstbeeld van De Backer en toespraak door de burgemeester

11 u.30 academische zitting in zaal 'De Jachthoorn', met toespraak en koor 'Vrolijke Musici'.

Gevolgd door receptie.

Zondag 20 juni 2004 **Daensdag**

Jaarlijkse **Daensdag** in Aalst.

met eucharistieviering, academische zitting en toespraak.

Dinsdag 23 maart 2004 **Nacht van de geschiedenis**

Davidfonds Hofstade organiseert in het kader van de tweede "Nacht van de Geschiedenis" een vertelavond over "Priester Daens" in het Parochiaal Centrum, Hofstade-Dorp op dinsdagavond 23 maart 2004 om 20 uur.

De Heemkundige Kring Hofstade-Gijzegem verzorgt tevens een unieke tentoonstelling over dit onderwerp. Verteller van dienst is Frans Van Campenhout.

Kostprijs: leden Davidfonds en Priester Daensfonds gratis; niet-leden : 2 euro.

Daensisten, deze avond mag je niet missen!

Meer dan honderd Davidfonds-afdelingen over heel Vlaanderen doen hier aan mee. Dit is de ENIGE "Nacht van de Geschiedenis" in Groot Aalst.

Inschrijven bij Alfons De Smedt, voorzitter DF-Hofstade (053 / 77 96 97) of Herwig De Bruyn (053/77 48 94).

DE STATEN-GENERAAL Overlegcentrum Vlaamse Verenigingen

De Staten-Generaal van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) op zaterdag 6 december 2003 was een succes. Meer dan vijfhonderd aanwezigen luisterden geboeid naar diverse gefundeerde uiteenzettingen over Vlaanderen in België, Vlaanderen in Europa en Vlaanderen in de wereld. Ook het Priester Daensfonds, als lid van het OVV, was ruim vertegenwoordigd. De Vlaamse media hebben evenwel weinig aandacht besteed aan dit belangrijk evenement.

Eind 2003 gaf OVV-voorzitter Eric Ponette de voorzitterszetel over aan **Boudewijn Bouckaert**. Die kreeg dan ook de gelegenheid om de slottoespraak te houden. Hij noemde het OVV “het tankschip van de Vlaamse Beweging, een tankschip, dat traag vaart en langzaam zijn bochten neemt, maar ook ontzettend veel kan vervoeren”.

Thema van zijn toespraak was

De verhouding tussen de Vlaamse beweging en de Vlaamse democratie.

Hij zei onder meer: “Democratie wordt wel eens gedefinieerd als ‘het georganiseerde meningsverschil’, een systeem waarin burgers van een natie het recht hebben hun meningsgelijkenissen te bundelen in organisaties als politieke partijen die zich toelagen op de uitbouw van coherente en realiseerbare beleidsprogramma’s, en hun meningsverschillen te beleven via een geciviliseerd debat en vreedzame competitie om de politieke macht. Politieke partijen, en het recht die op te richten, vormen daarom een wezenlijk onderdeel van de democratie als ‘georganiseerd meningsverschil’. Dank zij het democratisch debat, dankzij de noodzaak de macht te delen in coalities met andersdenkenden, leert men zijn eigen stellingen, zijn ‘eigen groot gelijk’ te relativiseren en elke absolute machtsaanspraak te laten varen. Vlaanderen, gesitueerd in het hart van de Europese beschaving heeft dan ook ten volle geparticipeerd in deze cultuur van het georganiseerde meningsverschil. De grote politieke stromingen van ons continent, zoals conservatisme, liberalisme, christen-democratie, sociaal-democratie, nationalisme en ecologisme, zijn ook ons kleine Noordzeelandje binnengerold en blijven zorgen voor een levendige

cultuur van politieke diversiteit. En dat is maar goed ook. Democratie is voorlopig het enige systeem dat er in slaagt collectieve beslissingen te laten groeien uit een diversiteit van individuele meningen. Alle gedachten, waarin een of andere vorm van éénpartijstaat of non-partijstaat worden gehuldigd, zij het de corporatieve staat, zij het de dictatuur van het proletariaat, zij het de fundamentalistische theocratie, creëren maar een schijneenheid en moeten uitmonden, eens deze schijneenheid doorbroken, in repressie, corruptie en burgeroorlog.

Democratie, de cultuur van het georganiseerde meningsverschil, is echter meer dan de loutere optelsom van politieke stromingen en groeperingen. Het functioneren van het georganiseerde meningsverschil vereist ook een overkoepelend systeem van spelregels, vereist ook een zinvol en samenhangend geheel van bevoegdheden, vereist ook een goed functionerend uitvoerend apparaat. Zonder spelregels, die men het liefst niet om de haverklap en te dicht bij de datum van de match wijzigt, onttaardt het georganiseerde meningsverschil in een woelige vechtpartij. Zonder betekenisvolle en samenhangende bevoegdheden verwordt het georganiseerde meningsverschil in een oefenpartijtje van schaduwboxen. Zonder behoorlijk uitvoerend apparaat, gemeenzaam de administratie genoemd, is het georganiseerde meningsverschil gedoemd tot machteloze impotentie.

Je zou de democratie kunnen vergelijken met een appartementsgebouw. De diverse politieke stromingen betrekken er elk hun private appartementen, met eigen living, badkamer, slaapkamer, enzovoort. De spelregels, bevoegdheden en uitvoerend apparaat behoren tot de gemene delen, het gemeenschappelijke dak, de buitenmuren, de trapzaal, de gangshal, enz. Gemene delen, zo leert ons de speltheorie, zijn echter onderworpen aan een groot gevaar, nl. de ‘tragedy of the commons’. Een goed onderhoud en verdere investering in de gemene delen levert een nut op voor alle appartementsbewoners. Paradoxaal genoeg kan juist dit gegeven remmend werken op de verzorging ervan. De appartementsbewoners speculeren erop dat de anderen wel hun nek zullen uitsteken voor het gemeenschappelijke belang zodat zij er gratis de graantjes kunnen van meepikken. Als iedereen zo redeneert en deze ‘free riders’-houding aanneemt,

vervallen de gemene delen en is iedereen op het einde van de rit veel slechter af.

Beste Vlaamse vrienden, deze dreiging bestaat ook voor ons Vlaams appartementsgebouw. De private delen worden reeds ijverig gebruikt terwijl de gemene delen nog verre van af zijn. Integendeel de werven liggen al een tijdje stil. Of nog erger, het bouwmetaal wordt gebruikt als recuperatiemateriaal voor het oplappen van een verkrottend gebouw in de buurt. De Vlaamse politieke partijen bekvechten ijverig met elkaar in het Vlaams Parlement over zonevreemde woningen, over de watertoets, over het Vlaams Ecologisch Netwerk, over gelijke kansen in het onderwijs... en dit is maar goed ook. Het Vlaamse georganiseerde meningsverschil werkt.

Maar ondertussen weten de Vlamingen nog altijd niet of ze het recht hebben over hun eigen spelregels inzake verkiezingen te beslissen, zijn het nog altijd Belgische instanties, met een zwaar impact vanuit Wallonië, die beslissen welke spelers mogen toegelaten worden in het democratische spel en welke als staatsgevaarlijk moeten worden beschouwd. Ondertussen moet het Vlaams Parlement werken met kreupele bevoegdheden.

Het moet een verkeersbeleid voeren over de wegen maar het moet zwijgen over het spoor. Belachelijk. Het moet een beleid voeren over de gezondheid maar het moet zwijgen over de ziekteverzekering. Belachelijk. Het moet een economisch stimulusbeleid voeren maar het moet zwijgen over de arbeidsmarkt. Belachelijk. Het moet een beleid voeren inzake milieu, maar heeft geen direct contact met de andere grote tegenspeler op dit vlak, nl. de Europese Unie. Opnieuw, belachelijk.

Het Belgisch federalisme is en blijft voorlopig, om een woord van één van mijn voorgangers, nl. Matthias Storme, te gebruiken, een contrafederatie. De echte federalisten, zij die een afgewerkte soevereiniteit voor de deelstaten willen, weze het binnen een exclusief Europees kader of in een Belgisch confederaal kader, zij die een volwaardige democratische dynamiek in Vlaanderen willen, zitten in het Vlaams Parlement, en niet in de achterkamertjes van de Belgische politiek waar de verworvenheden van het federalisme niet als een rijkdom, maar als een vervelend obstakel worden beschouwd. Wist Herman Decroo onlangs in Humo niet te zeggen dat het federalisme in België niet bestaat. Ik vrees dat hij grotendeels gelijk heeft. De federale structuren bestaan op papier. Op het politieke veld worden de deelregeringen beschouwd als politieke onderaannemers, die met hun oppositie 'democratietje' mogen spelen, maar waarbij de zwaarwichtige beslissingen centraal worden genomen.

De Vlaamse beweging, zijn tankschip het OVV inclusief, heeft de historische plicht de aandacht voor de gemene delen van ons Vlaams appartementsgebouw

gaande te houden. De Vlaamse beweging moet de energie opbrengen om de 'tragedy of the commons', die de prille Vlaamse democratie bedreigt, te doorbreken en opnieuw een dynamiek op gang te brengen die leidt naar de afwerking van ons politiek huis, waarbinnen we als linkse of rechtse, als conservatieve of progressieve, als ecologistische of productivistische, als globalistische of anti-globalistische Vlaamse burgers op een fatsoenlijke wijze onze meningsverschillen kunnen uitvechten.

En in het bijzonder wil ik mijn oproep richten naar de Vlaamse regeringspartijen, en nog meer in het bijzonder naar de grootste onder hen, de VLD. Zij bezetten voor het ogenblik de meeste en de mooiste appartementen in het Vlaamse gebouw. Onder de Vlaamse regeringspartijen heeft de VLD tijdens de verkiezingscampagne, op haar congressen en in publicaties van haar voorzitter, de grootste Vlaamse mond opgezet. Het wordt hoogtijd dat ze er ook werk van maken. Mijnheer de Minister-President, gooi de vervlaamsing en verwaalsing van de ziekteverzekering, het gezinsbeleid en het spoor op de politieke agenda. Dit is geen extremisme, maar een 'minimum minimorum' dat door alle Vlaamse partijen werd onderschreven.

Beste Bart, de politieke 'somers' duren niet eeuwig. Maak daarom van deze gelegenheid gebruik om uw Vlaams staatsmanschap te bewijzen. Als de grote Vlaamse partijen nu eens even hun private appartementen konden verlaten en zich zouden aaneenklinken om de gemene delen van ons Vlaams torengedouw af te werken. Als zij met elkaar akkoord zouden gaan niet verder te werken in een federale regering of niet toe te treden tot een federale regering als er geen concreet perspectief wordt geboden voor de afwerking van de Vlaamse democratische rechtstaat, dan zal het 'c'est onbespreekbaar' van Elio snel een loze kreet blijken.

Maar, Vlaamse vrienden, alhoewel we moeten uitgaan van de goede wil en de goede trouw van onze Vlaamse gezagvoerders en mandatarissen, mogen we toch niet naïef zijn. Politici zijn ook maar mensen, die dikwijls niet kunnen weerstaan aan de lokroep van de korte termijn-sinterklaasgeschenken. Daarom moeten de politici blijvend onder stoom gehouden worden. Zij moeten het gevoel krijgen dat het steeds verder blijven negeren van de Vlaamse politieke agenda hen ook door de Vlaamse kiezer zal kwalijk genomen worden in de lente van komend jaar.

We weten bijgevolg wat ons te doen staat in de nabije toekomst. De Vlaamse beweging moet de volgende maanden gebruiken om de Vlaamse bevolking, en in het bijzonder de Vlaamse jeugd, te informeren over de juistheid van onze eisen, over de realiseerbaarheid van onze eisen, over de urgentie van onze eisen, en over wie in welke mate bereid is voor onze eisen op

te komen.

Ik wil graag eindigen met een persoonlijke noot. In mijn actief leven als ‘public intellectual’ – dit is niet pretentius bedoeld maar is een mooie term voor iemand die tracht in alle onafhankelijkheid meningen in het publieke debat te brengen is de Vlaamse beweging steeds een bekommernis geweest, maar misschien niet mijn centrale bekommernis en zeker niet mijn enige bekommernis. Als Vlaamsgezinde liberaal streef ik niet alleen naar ‘Vrijheid voor Vlaanderen’, maar ook naar ‘Vrijheid (en verantwoordelijkheid) in Vlaanderen, in Europa en in de gehele wereld.’ Toch heb ik de vraag, die mij door mijn uiterst verdienstelijke en lieve voorganger, Eric Ponette, werd gesteld positief beantwoord en heb ik de uitdaging aanvaard.

De liberale beweging heeft tot aan de Eerste Wereldoorlog een belangrijke rol gespeeld in de emancipatie van de Vlamingen in het Belgische staatsbestel. Na de Eerste Wereldoorlog en tot de jaren tachtig van de vorige eeuw is de liberale beweging wat weggedaemd uit de Vlaamse strijd. Sinds de jaren negentig heeft het Vlaamse liberalisme gelukkig weer aangeknoopt bij zijn vroegere traditie en komt het op voor een verdere en radicale uitbouw van de Vlaamse deelstaat. Het blijft mijns inziens echter veel te veel bij woorden en men steekt zich weg achter goedkope excuses zoals ‘Elio wil niet en het land moet toch bestuurd worden’. Ik wil als Vlaamsgezinde liberaal mijn best doen om deze patstelling te doorbreken. Immers, de grootste politieke formatie in Vlaanderen zijn en blijven, dat moet je verdienen. Dan moet je

ook bereid zijn de onmiddellijke partijbelangen soms even opzij te zetten en uw nek uit te steken voor het algemeen Vlaams belang, voor de gemene delen van ons Vlaams huis.

Ik doe het ook, beste Vlaamse vrienden, uit respect voor twee Vlaamse geestesgenoten. Vooreerst Adriaan Verhulst die ons dit jaar ontviel. Gedurende de woelige jaren zestig, de tijd van Leuven Vlaams, ongetwijfeld een hoogtepunt in de Vlaamse strijd, was hij een van de weinigen die tegen vele van zijn partijgenoten in durfde op te komen voor deze Vlaamse eisen. Van hem kan gezegd worden dat hij de blauwe meubelen in Vlaanderen heeft gered. Ten tweede, wil ik het ook doen voor mijn goede vriend Gustaaf Van Wichelen, die zo vreselijk werd getroffen door het verkeersnoodlot. Zonder verpinken stond hij de laatste decennia op de bres in liberale congressen om aandacht te vragen voor de Vlaamse eisen. Dat hij hierbij werd geridiculiseerd en afgesnauwd, kon hem niet deren. Gustaaf weet dat hij vecht voor een rechtvaardige zaak en dat geeft hem vleugels in de strijd tegen kortzichtigheid, carrièrezucht en platvloersheid. Wij vechten voort, voor een vrij en volwassen Vlaanderen en ik hoop dat wanneer ik op het einde van dit mandaat voor de spiegel sta mag zeggen ‘Wij hebben ons best gedaan, voor de vrijheid, voor de democratie, voor Vlaanderen’.

DUURZAMER DAN GRANIET. OVER MONUMENTEN EN VLAAMSE BEWEGING

In de loop van de voorbije jaren werkte het Archief en Documentatiecentrum voor het Vlaams-nationalisme (ADV) in opdracht van het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen een project uit omtrent de wijze waarop de Vlaamse beweging via monumenten met haar verleden omging en omgaat. Het resultaat van dit onderzoek was viervoudig. In de eerste plaats werd een tentoonstelling gerealiseerd, die van 13 juni tot 13 juli 2003 liep in de Sint-Amanduskapel van de Campo Santo-begraafplaats in Sint-Amandsberg. Ten tweede werd een publicatie gerealiseerd onder redactie van Frank Seberechts, waarin verscheidene vooraanstaande historici bijdragen hebben geschreven over het gedenken van personen en gebeurtenissen door de Vlaamse beweging. Verder werd een gegevens-

bank samengesteld waarin honderden monumenten, gedenkplaten, grafstenen enz. in Vlaanderen worden beschreven. In die gegevensbank ligt de nadruk - precies zoals in het hele project op monumenten van en voor personen en gebeurtenissen die een rol hebben gespeeld in de Vlaamse beweging. Ten slotte werd een reizende fototentoonstelling uitgewerkt, die vanaf 1 december 2003 ter beschikking wordt gesteld aan geïnteresseerde verenigingen en instellingen.

De negentiende eeuw

De tentoonstelling vertelt over de wijze waarop vooraanstaande Vlamingen in diverse monumenten werden en worden herdacht. In de loop van de voorbije twee eeuwen evolueerde die praktijk, zowel

inhoudelijk als qua vormtaal. In de eerste decennia na de Belgische onafhankelijkheid werd heel wat aandacht besteed aan het creëren van een Belgische nationale identiteit. Daarbij werden de voormannen uit het verleden opgenomen in de Belgische canon. Het ging in de eerste plaats om geleerden en kunstenaars, zoals Jacob Van Maerlant, Peter Paul Rubens en Jan Van Eyck. Maar ook politici en volksleiders kwamen aan bod, zoals Jacob Van Artevelde, Jan Breydel en Pieter De Coninck en de graven van Egmont en Hoorne. Tenslotte werden ook bepaalde grote gebeurtenissen herdacht met een monument, zoals de Guldensporenslag en de Boerenkrijg. Meer en meer doken hierbij de typisch Belgische tegenstellingen op: vrijzinnigen en katholieken gaven hun eigen interpretatie aan de geschiedenis en de historische figuren en gebeurtenissen, Vlaamsgezinden verdroegen hoe langer hoe minder de Franstalige en Belgischnationalistische claim op de geschiedenis, arbeiders hadden kritiek op het bourgeois-karakter van de manifestaties en de beelden. Naarmate de negentiende eeuw vorderde, kreeg men ook aandacht voor de illustere tijdgenoten. Opnieuw waren het in de eerste plaats de kunstenaars - vaak schrijvers - die met grafmonumenten en standbeelden werden herdacht: Hendrik Conscience, Albrecht Rodenbach, Guido Gezelle, Anton Bergmann, Jan Frans Willems enz. Ook hier bleven de tegenstellingen tussen katholieken en vrijzinnigen (vooral liberalen) een rol spelen. Verder werd de Vlaamsgezinde toon militanter, hoewel

men het Belgische kader zeker bleef accepteren. De beelden die de monumenten en graven sierden waren meestal realistisch en/of romantiserend. Bij enkele uitgesproken katholieke grafmonumenten, zoals dat van Lodewijk De Bo en van Guido Gezelle, deed de neogotische stijl zijn intrede. Het initiatief tot de oprichting van de monumenten ging vaak uit van plaatselijke en nationale bewindslieden of van een comité ad hoc dat dan de steun kreeg van de overheid. In elk geval werd de realisatie van de monumenten gedragen door de brede lagen van de bevolking. De functie van de monumenten was meervoudig. In de eerste plaats kreeg het straatbeeld of de begraafplaats meer cachet. Het beeld droeg bij tot het prestige van de stad of van de gemeente, maar ook van de initiatiefnemers, de kunstenaars en de overheden. Tenslotte werden de beelden ook opgericht tot lering en vermaning van de passant.

Scheiding der geesten

De Eerste Wereldoorlog zorgde voor een versneling en verscherping van het emancipatiestreven van Vlaanderen. Een deel van de Vlaamse beweging keerde zich af van de Belgische realiteit en creëerde een eigen dynamiek. Dat kwam ook tot uiting in de diverse monumenten die vooral tussen de twee wereldoorlogen werden opgericht. Toch bleef men een aantal monumenten in de klassieke Vlaams-Belgische sfeer situeren. Dat was onder meer het geval met het Peter Benoitgedenkteken in Antwerpen. Het monument bij uitstek dat de scheiding der geesten zou gestalte geven, was de IJzertoren in Diksmuide. Tot de dag van vandaag wordt het door velen beschouwd als een symbool voor de eis tot zelfbestuur van de Vlaamse gemeenschap en voor de strijd die tegen de Belgische structuren werd geleverd. Daarnaast blijft de pacifistische symboliek van de toren zeer belangrijk. Maar ook andere (graf)monumenten en gebeurtenissen wijzen op de verharding van de standpunten: het romantische grafmonument voor Herman Van den Reeck, het gestileerde beeld op het graf van Berten Fermont, de incidentrijke manifestaties rondom de graven van de activisten Alfons Depla en Hippoliet Meert. De consensus rond de oprichting van monumenten was vaak zoek. Meestal werd het initiatief voortaan genomen door kleine groepen uit de Vlaamse beweging, terwijl de overheid eerder afwachtend of zelfs afwijzend stond tegenover de herdenkingen. Binnen die Vlaamse beweging werd evenwel geregeld en met succes opgeroepen tot een financiële inspanning en een eerbiedvolle mobilisering bij inhuldigingen of herdenkingsmomenten.

Tijdens en na de Tweede Wereldoorlog

De Tweede Wereldoorlog bracht specifieke herdenkingsmomenten en een specifieke vormtaal met

zich mee. De invloed daarvan bleef tot lang na de bevrijding voortduren. De participatie van grote delen van de Vlaamse beweging aan de collaboratie, zorgde voor nieuwe vormen en inhouden voor de monumenten- en grafcultuur. Soms kwamen nationaalsocialistische symbolen en teksten voor op de graven van gevallen Oostfrontsoldaten en op het thuisfront gedode collaborateurs, zoals August Schollen. De overleden VNV-leider Staf De Clercq werd gehuldigd met een nooit afgewerkte herdenkingsite in Kester. Na de oorlog werden deze graven en symbolen verwijderd of vernield, vaak met geweld. Het berkenkruis van de Oostfronter bleef bestaan als één van de gedenktekens voor deze periode. De graven van vooraanstaande collaborateurs als Cyriel Verschaeve, August Borms en Staf De Clercq, naast anderen, konden jaren lang op belangstelling en verering rekenen van de harde nationalistische kern in de Vlaamse beweging. Opnieuw werden vooraanstaande Vlamingen met monumenten gehuldigd. Er trad evenwel een verschuiving op: naast min of meer realistische beelden (Felix Timmermans, Alice Nahon, Jozef Simons), werden ook monumenten gerealiseerd waarbij het werk van de geëerde als “pars pro toto” werd getoond. Dat was onder meer het geval bij monumenten voor Ernest Claes, Filip De Pillecyn en Jozef Goossenaerts. Verder werd ook aandacht besteed aan figuren uit het Reinaertepos en aan Tjil Uilenspiegel: zij symboliseren wat gezien wordt als de “Vlaamse volksziel”. Hierbij kan de rol van organisaties als het Davidsfonds en, vooral, de Vlaamse Toeristenbond nauwelijks worden overschat. Zij hebben bewust bijgedragen tot het creëren van een

Vlaamse canon, maar ook tot een popularisering van de vooraanstaande Vlamingen. Die werden getoond als mensen uit het volk, hun talenten werden gevoed door dit volk en hun realisaties stralen dan ook af op Vlaanderen.

Ook in recente jaren werden nog monumenten opgericht ter ere van bepaalde personen of gebeurtenissen. Dat was onder meer het geval in het “Boerenkrijgjaar” 1998, terwijl figuren als Amedee Verbruggen en Clemens De Landtsheer met respectievelijk een borstbeeld en een heldenhuldezerk werden geëerd. De behoefte tot herdenken bestaat dus nog steeds. De vormtaal en de inhoud van deze herdenkingen is aan evolutie onderhevig, maar sommige tradities blijven overeind.

Praktisch

De fototentoonstelling kan worden ontleend bij het Archief en Documentatiecentrum voor het Vlaamsnationalisme (ADV N), Lange Leemstraat 26, 2018 Antwerpen, tel. 03/225 18 37, info@advn.be. Zij omvat dertig fotopanelen op A2-formaat, enkele grotere tekstpanelen en een tijdslijn die op de grond wordt gemonteerd. Voor de technische gegevens en de ontleningsvoorwaarden kunnen geïnteresseerden terecht op bovenstaand adres.

De rijkelijk geïllustreerde begeleidende publicatie is verkrijgbaar voor 29,90 euro: F. SEBERECHTS (red.), *Duurzamer dan graniet. Over monumenten en Vlaamse beweging*, Antwerpen-Tielt, 2003, 182 pp.

AMVB IN NIEUWE GEBOUWEN

Op 3 december 2003 werden op de Arduinkaai in Brussel (het plein achter de Vlaamse Schouwburg) de nieuwe lokalen in gebruik genomen van het Archief en Museum van het Vlaams Leven te Brussel (AMVB). Gijs Garré, voorzitter-afgevaardigd bestuurder, heette de bezoekers welkom en zei onder meer:

Het jaar dat voorbij is heeft ons, vooral tijdens de lange hete zomer, veel kopbrekens en veel zweet gekost. Toen wij een jaar geleden het nieuws ontvingen dat het huurcontract in de Visverkopersstraat niet meer zou verlengd worden en dat wij dat mooie gebouw moesten verlaten op 31 augustus, begon de zoektocht naar een nieuwe locatie. Het werd een spannende speurtocht. Het kwam er immers niet alleen op aan een gebouw te vinden maar ook de middelen om

de hogere huurlasten, de kosten van de verhuis, de kosten van de aanpassingen en de installatie te financieren. Ik bespaar u het verhaal van al de perikelen maar op een gegeven ogenblik sprong dit gebouw hier, gerestaureerd en geklasseerd, op de voorgrond. Dankzij de morele en financiële steun van de betrokken ministers en hun medewerkers en de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie kon het nieuwe AMVB gerealiseerd worden.

Het Archief en Museum van het Vlaams Leven te Brussel werd opgericht op 20 september 1977 vooral onder de drijvende impulsen van Eugeen en Dis Verstraete. Van de toenmalige oprichters zijn er nu nog twee die in de raad van bestuur actief zijn. Het zijn Wim Meyers en Wim Van der Elst, onze huidige

secretaris-penningmeester.

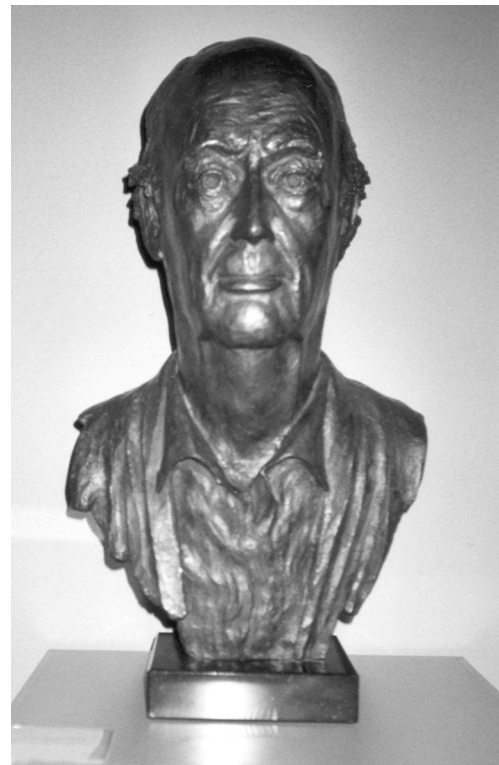
Op 1 augustus 1978 – vijftiëntwintig jaar geleden - start het AMVB met een secretariaat en een archief in de Veeweidestraat in Anderlecht en op 27 november 1979 wordt het museum geopend in de Spiegelzaal van het Val Saint-Lambertgebouw op de Oude Graanmarkt, waar nu het gemeenschapscentrum is gevestigd. Op 6 mei 1985 worden het secretariaat, het archief en het museum samengevoegd in een gebouw langs de Visverkopersstraat en krijgt het AMVB de gelegenheid zich op een gedegen wijze uit te bouwen. Tijdens die verlopen 25 jaren werden zowat honderd voordrachten georganiseerd, tientallen brochures en boeken gepubliceerd en een 50-tal tentoonstellingen opgesteld waaronder vele spraakmakende. Ons archief dat elke dag aangroeit, omvat archieven van vele instellingen, verenigingen, families en personaliteiten. Al die archieven beslaan meer dan 700 strekkende meter. We beschikken over zowat 4000 affiches, een honderdtal vlaggen, wimpels en standaarden waarvan sommige uit de 19de eeuw. Verder is er een uitgebreide historische bibliotheek met belangrijke naslagwerken. Er zijn meer dan 50000 nummers van tijdschriften, met zowat 2000 verschillende titels. En dit alles staat ter beschikking van alle geïnteresseerden, studenten, vorsers en wetenschapsmensen. In deze nieuwe locatie beschikken de bezoekers over een geschikte lees- en onderzoeksruimte.

Een archief is een belangrijk gegeven, het woord komt van het Grieks “archeion” en betekent “raadhuys” en bij uitbreiding de documenten, verslagen, oorkonden en akten die er bewaard werden. Archief heeft een eeuwenoude traditie, bijna zo oud als het oudste geschreven document. Een museum is even belangrijk. Het woord komt ook uit het Grieks “mouseion”. Dit was het huis van de Muzen, de godinnen van de poëzie, de zang, de dans, de kunst, de wetenschap en van de herinnering. Een museum is dus de plaats waar alle getuigenissen van de culturele ontwikkeling in de herinnering worden opgeslagen en zorgvuldig bewaard voor de huidige en toekomstige generaties. Tijdens de eerste maanden van dit jaar werd in het kader van het Archiefdecreet, door een stuurgroep bestaande uit de voorzitter de secretaris-penningmeester, de directie en onze wetenschappelijke medewerkers de missie van het AMVB kort en bondig neergeschreven: “Het AMVB wil het verdwijnend collectief geheugen van de Brusselse Vlamingen herontdekken als onuitputtelijke bron van genoeg en educatie.” Daarnaast werd de visie van het AMVB voor de toekomst als volgt geformuleerd: “Als pluralistische archiefinstelling in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verzekert het AMVB de verwerving, het beheer, het onderzoek en de ontsluiting van archieven van Nederlandstalige Brusselse instellingen, verenigingen en persoonlijkheden. Het AMVB draagt zo, als be-

langrijke factor, bij tot de ontwikkeling en verrijking van het Brusselse erfgoedgeburen.” Het is onze bedoeling die dubbele opdracht op een gedegen en verantwoorde wijze uit te voeren.

FVC

De heer Emiel Van de Gucht schonk een bronzen borstbeeld voor de museale collectie van het AMVB.

Emiel Van de Gucht

Gedenkplaat voor Remi Vanderschelden

Op 8 november 2003 werd in Deerlijk een gedenkplaat onthuld voor de daensistische strijder Remi Vanderschelden. In een gebouw in de Molenhoek waar Remi gewoond heeft.

Aanleiding tot het plaatsen van de plaat was de lenticteactiviteit van het Priester Daensfonds in Deerlijk op 13 april. Albert Bruggeman vroeg toen aan burgemeester Terryn om een straat of plein naar Remi te noemen. De burgemeester beloofde over zijn vraag na te denken en in juli kon hij Bruggeman meedelen dat zijn verzoek was ingewilligd. De inhuldiging zelf verliep sober. Een korte toespraak van de burgemeester, de dochter van Vanderschelden trok de leeuwenvlag weg en een receptie. Maar het voornaamste is dat er een blijvende herinnering is aan deze sociale strijder. Remi Vanderschelden (1879-1964) streed voor de belangen van arbeiders en middenstand. Zijn doch-

ter getuigt: “Mijn vader was elke avond op de baan voor een vergadering. Hij kon goed spreken en er kwamen veel mensen bij ons om over de politiek en het Daensisme te praten”. Tijdens de Eerste Wereldoorlog was Remi vier jaar soldaat aan de IJzer en na de oorlog stond hij mee aan de wieg van de Vlaamse Oud-strijders. Hij kreeg zitting in de gemeenteraad van 1921 tot 1932. Zijn vrouw Marie Verschae begon in 1920 een kruidenierswinkel. In 1940 kreeg ze hulp van hun dochter Marie-Louise en die winkel is er nog altijd, niet ver van de kerk van de Molenhoek.

Annie Christiaens en Marie-Louise Vanderschelden, kleindochter en dochter van Remi Vanderschelden, samen met burgemeester Roger Terryn bij de gedenkplaat van Remi Vanderschelden op de Molenhoek in Deerlijk, op 8 november 2003.

Remi Vanderschelden met vrouw en kleinkinderen

Op zondag 11 januari 2004 werd **Emiel Van Schuylenbergh** gehuldigd voor meer dan een halve eeuw (sedert 1951) zeer actieve inzet in Davidsfonds-Aalst. Als secretaris, penningmeester, programmator en van eind 1968 tot eind 1972 als voorzitter. Hij kreeg de eresculptuur 'Verbonden' van Toon Vanmechelen. Nationaal voorzitter van het Davidsfonds Peter Peene en secretaris-generaal Norbert D'hulst noemden hem een "boegbeeld van het Davidsfonds".

Ook in het Priester Daensfonds ervaren wij de onverdrotten inzet van Emiel Van Schuylenbergh. Sinds 1990 is hij penningmeester van onze vereniging, maar in feite kunnen wij voor vele opdrachten op hem beroep doen. Het Priester Daensfonds sluit zich dan ook volgaarne aan bij de hulde die aan Emiel Vann Schuylenbergh wordt gebracht

Op zondag 8 februari werd in het Vredeshuis in Aalst de Vredesprijs toegekend aan **Augustin Daelemans**. Daelemans is al jaren lid van het Priester Daensfonds.

Op 13 april vorig jaar had in Deerlijk het jaarlijkse voorjaarstreffen van het Priester Daensfonds plaats. Op de foto een blik op de talrijke aanwezigen.

HET DAENSISME IN HALLE

In 2003 ging Dr. Herman Vandormael met pensioen als conservator van het historische kasteel van Gaasbeek. Naar aanleiding daarvan werd hem op 11 oktober een uitvoerig en mooi verzorgd Liber Amicorum aangeboden. Behalve enkele obligate dank- en huldebijdragen bevat het boek een hele reeks interessante wetenschappelijke artikels van medewerkers uit Gaasbeek en het Pajottenland. Onder meer een tekst over het opkomende socialisme in de streek en het artikel Het Daensisme te Halle door Guy Lernout.

Lernout baseert zijn bijdrage – zoals hij zelf schrijft – op de standaardwerken over de Daensistische Beweging en inzonderheid op het werk van Fernand Vanhemelrijck over het daensisme in het arrondissement Brussel. Toch is zijn tekst interessant en meer dan lezenswaard. Niet alleen om de tot nog toe niet of weinig bekende details die hij vertelt, maar ook omdat het daensistische geheugen af en toe eens moet opgefrist worden.

Onmiddellijk na de verkiezing van priester Daens tot volksvertegenwoordiger in december 1894 kwamen er in Aalst sympathiebetuigingen toe uit het arrondissement Brussel, meer bepaald “van de democraten van Hal”. Nog voor zijn verkiezing was priester Daens, op vraag van de democraten, in Halle te gast. Op zondag 21 april 1894 sprak hij er over de verdrukking van het volk door de edelen en over de misbruiken in de Kerk tijdens het Ancien Régime. Een jaar later kwam hij terug naar Halle om er de ideeën van de Christene Volkspartij te helpen verspreiden. Op paasmaandag 1895 sprak hij in zaal Casino samen met Aloïs De Backer. Nadat hij zijn visie op de problemen van de landbouw- en de industriearbeiders had uiteengezet, onderstreepte hij dat “alleen het christianisme de sociale kwestie kan oplossen”, want “de geboortegrond van de democratie is het Evangelie”. Daarna werd in Halle een afdeling van de Christene Volkspartij gesticht, die al snel uitgroeide tot een bond met meer dan driehonderd leden. Die stuurde onder meer een afvaardiging naar het daensistisch congres van augustus 1898 in Brugge.

Na de stichting van de bond konden de plaatselijke daensisten de volgende jaren hun steun verlenen aan de politieke carrière van priester Daens die zich in 1900, 1902 en 1906 kandidaat stelde bij de parlementsverkiezingen in het arrondissement Brussel (dat overeenkwam met het huidige kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde). Daens zou naar het

Brusselse gekomen zijn, omdat hij “de Hopstreek, Vollezele en Halle goed kende, waar de bevolking vol geestdrift was voor de democraten”. Hij beschikte er evenwel niet over een eigen krant en had ook niet genoeg geld om op ruime schaal verkiezingsaffiches te verspreiden. Hij gaf daarom veel meetings. Zo sprak hij op 6 mei 1900 om tien uur ’s morgens in Sint-Stevens-Woluwe, en ’s namiddags om vier uur in Ukkel en om zes uur in Buizingen.

Priester Daens werd in 1900 niet verkozen. Maar hij bleef niet bij de pakken zitten. Op 9 september 1900 werd een arrondissementsbond gesticht. Naast Daens als voorzitter was de Hallenaar J. Mathieu een van de vier bestuursleden.

De verkiezingsstrijd van 1902 viel samen met hevige sociale woelingen. En omdat de Christene Volkspartij resoluut de kant koos van de socialisten en de radicale liberalen kregen de daensisten met hevige tegenstand af te rekenen. Zo werd een manifestatie die in Halle op 14 april was gepland met liberale, socialistische en daensistische sprekers, verboden. Maar ondanks de vele verdachtmakingen, persoonlijke aanvallen en intimidatiepogingen en zijn gezondheidsproblemen werd Daens verkozen met bijna twaalfduizend stemmen. De daensisten hadden het meeste succes in de kantons Asse, Lennik en Halle.

Ondanks zijn wankelende gezondheid stortte Daens zich in 1906 opnieuw vol overgave in de verkiezingscampagne; samen met smid Frans Lambrecht en priester Florimond Fonteyne. Omdat de conservatieven vreesden voor een doorbraak van de daensisten in Brabant, werd Daens meer dan ooit aangevallen in hun bladen. En blijkbaar met succes, want hij werd niet herkozen. Ook na de dood van Daens in juni 1907 bleef het daensisme in Halle bestaan. Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 20 oktober 1907 vormden de daensisten Jozef Wijverkens en bakker Julien Vandenbranden een eenheidslijst met de socialisten onder de naam Gemeenteverbond. Maar ze werden niet verkozen. Op 3 april 1910 werd in Halle een daensistische manifestatie georganiseerd ter gelegenheid van de inhuldiging van een nieuw vaandel van de Vrije Democratische Bond van de stad. Vanuit Ninove en Denderhoutem arriveerden sympathisanten met de fiets. In de stoet stapten afgevaardigden van de steenbakkers, fanfares uit Denderleeuw en Aalst en partijleden uit Antwerpen, Brugge, Gent, Asse, Lennik, Mechelen en Leuven op. Voor het huis van schatbewaarder Vanden-

branden werd de groene vlag, waarop het beeld van priester Daens met zijde was gestikt, aan de voorzitter van het Hals bestuur J. Mathieu overhandigd door Pieter Daens. Die hield vanop een stoel een korte toespraak waarin hij de partijleden van Halle dankte voor hun organisatie en hun blijvende verering voor zijn broer, priester Daens. Dan volgde een meeting waar, naast Mathieu en Vandenbranden ook priester Fonteyne het woord voerde. In hetzelfde jaar 1910 en ook in 1912 waagden de daensisten opnieuw hun kans bij de parlementsverkiezingen. Maar de partij was duidelijk op haar retour. Na de Eerste Wereldoorlog was er geen politieke

rol meer weggelegd voor de Christene Volkspartij in Halle. De herinnering aan de daensistische strijd bleef er evenwel nog lang voortleven. Toen in 1932 een Vlaams Huis in gebruik werd genomen, wapperde de groene vlag van de daensisten er naast de leeuwen-vlag. En naar verteld wordt zou de latere kardinaal Jozef Cardijn, die in het Onze-Lieve-Vrouwinstituut in Halle zijn humaniorastudies heeft gedaan, als jonge man meetings gevolgd hebben van priester Daens en daaruit een flink stuk van zijn sociale inspiratie hebben geput.

FVC

ONDER DE TOREN

Onder de Toren, de jongste roman van André De Ké, is voor een flink stuk autobiografisch. De auteur vertelt over de ervaringen en belevenissen van Brecht, een jongen uit de lagere school, tussen 1940 en 1947. Een beroerde periode die blijkbaar in het geheugen van de auteur heel wat herinneringen heeft nagelaten. De oorlog met de rantsoeneringsbonnen, de razzia's, de smokkel en de haring, de klompen die in de plaats kwamen van schoenen, de klokken die uit de kerk-toren werden gehaald.... De school en een niet altijd geliefde onderwijzer. De septemberdagen van 1944 en het conservatieve dorpsleven met zijn feesten en de missie van de paters. In het boek zitten heel wat sociale situaties verwerkt. Brecht is geen doetje en sommige fratsen roepen het beeld op van een gezonde bengel van het soort van de Witte. De auteur is voor alles een verteller. Hij verdiept zich niet in beschouwingen of in psychologische analyses. Hij beschikt over een sterk geheugen en goede opmer-

kingsgave. Mee daardoor is dit boek een interessant document voor wie de sfeer wil opsnuiwen van een tijd die onherroepelijk voorbij is en die jonge mensen van nu zich nog moeilijk kunnen voorstellen. Met *Onder de Toren* is André De Ké uit Aalter aan zijn dertiende boek toe. Hij schreef ook twaalf verhalen in de reeks Vlaamse Filmpjes en werkt sedert 1959 mee aan de Gazette van Detroit, het blad van de Vla-mingen in de Verenigde Staten en Canada. Hij schreef ook teksten voor radio, voor kranten en weekbladen.

Het boek *Onder de Toren* is een uitgave van C. de Vries-Brouwers, Antwerpen – Rotterdam en telt 142 bladzijden. Het kost 16.95 euro en kan gekocht worden in de boekhandel, of rechtstreeks bij de auteur door overschrijving op rekening 290 – 054 65 93 – 19 van André De Ké, 9880 Aalter.

FVC

Brussel Ook Onze Stad

Ik, (voornaam en naam) (beroep/functie):
 (adres)

 (e-post)
 onderschrijf in persoonlijke naam graag volgend standpunt van de BOOS-werkgroep:

ENKEL GELD VOOR BRUSSEL ALS HET TWEETALIGE HOOFDSTAD WORDT

(Plaats) (datum)2004
 (handtekening):

Opsturen naar: Vermeulen Robrecht, Vlaams Geneeskundigenverbond, Gustaaf Gilsonstraat 55 te 1090Brussel

BRUSSEL OOK ONZE STAD

TWEETALIGE HOOFDSTAD?

Brussel is de hoofdstad van België, Vlaanderen, de Franse Gemeenschap en Europa. Zijn tweetalige statuut ligt vast in de grondwet. Brussel moet als “hoofdstedelijk” gewest de samenwerking tussen de federale overheid en de deelstaten binnen het Belgische staatsverband gestalte geven.

De uitbouw van Brussel als volwaardige deelstaat naast Vlaanderen en Wallonië staat haaks op deze opdracht. Als aparte deelstaat wordt Brussel rechter en partij en verliest het zijn aanspraak op een hoofdstedelijk statuut. Alleen een “beperkte autonomie” is eventueel complementair met een hoofdstedelijke rol.

BRUSSELSE PRAKTIJK

In de praktijk vervult Brussel zijn opdracht van tweetalige hoofdstad ondermaats. Vlamingen voelen zich er hoe langer hoe minder thuis. Zij vormen nochtans de meerderheid van de bevolking in ons land. Voor bepaalde politieke leiders heeft Vlaanderen blijkbaar geen plaats meer in Brussel.

Wij, initiatiefnemers van deze petitie, zijn BOOS:

- omdat de Brusselse gemeenten en OCMW's en de Brusselse regering de taalwet weigeren toe te passen
- omdat Nederlandstaligen in Brussel in de kou staan in ziekenhuizen, bij politie en rechtbanken, op het gemeentehuis, ...
- omdat het officiële Brussel wel Franstalige initiatieven steunt in Vlaams-Brabant, maar Vlaamse initiatieven in Brussel boycot

Brussel krijgt veel federaal, dus grotendeels “Vlaams” geld voor zijn hoofdstedelijke en internationale rol. Het leeuwendeel ervan wordt niet geïnvesteerd in meertaligheid en gaat evenmin naar “hoofdstedelijke” projecten. Wel wordt het gebruikt voor gemeentelijke en gewestelijke initiatieven en voor buurtwerking.

NIEUWE MENTALITEIT NODIG!

Een grondige mentaliteitswijziging dringt zich op. Aan de basis, meer bepaald in sociale, culturele en economische middens, leeft de hoofdstedelijke overtuiging al zeer sterk. Nu onze Brusselse politici nog!

WIJ KUNNEN DIT NIET LANGER AANVAARDEN!

Eenzijds weigert een vrij breed segment van het Franstalig Brusselse politieke milieu elke federale loyauteit. Anderzijds hengelt datzelfde milieu telkens opnieuw als eerste naar extra federaal geld. Het eist met andere woorden meer Vlaamse middelen voor een hoofdstedelijke rol, die het weigert waar te maken.

Het kan toch niet langer dat Vlaams belastinggeld wordt gebruikt om de tweetaligheid van onze hoofdstad af te bouwen, om Franstalige initiatieven in Vlaams-Brabant te financieren en om Vlaanderen door de Franstalige Gemeenschap in een slecht daglicht te laten stellen bij onder andere de Raad van Europa.

ONDER “HOOFDSTEDELIJKE OPDRACHT” VERSTAAN WIJ IETS ANDERS

Als hoofdstad moet Brussel voor ons:

- Nederlandstaligen en Franstaligen op gelijke voet behandelen, zoals dat ook gebeurt op Belgisch niveau
- een voortrekkersrol spelen op het vlak van echte tweetaligheid
- de samenwerking binnen het Belgische staatsverband, in de eerste plaats tussen Vlaanderen en Wallonië, gestalte geven

Van onze hoofdstad mag bovendien verwacht worden dat ze elke actie tegen Vlaanderen, met name in Vlaams-Brabant, verhindert. Van federaal geld voor de hoofdstedelijke opdracht kan alleen sprake zijn voor zover daaraan objectief behoefte is en voor zover die middelen correct worden gebruikt.

IN DIALOOG MET ONZE HOOFDSTAD

Wij willen dat Brussel zijn hoofdstedelijke opdracht waar maakt. De financiering van onze hoofdstad kan maar worden volgehouden als daar meetbare resultaten, onder meer op het vlak van de tweetaligheid, tegenover staan. Wij willen dat alle overheden van ons land betrokken worden bij die resultaatverbintenis.

Onderschrijvingsformulier op voorgaande pagina

BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

*FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF
MET EEN JARENLANGE ERVARING*

*Honderden referenties
nieuwbouw, appartementsbouw,
industriebouw, openbare werken*

Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
(053) 77 18 12

VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsoffertes
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen
VHW ISOLATIE
Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
tel (053) 77 18 12
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Vlaams Neutraal Ziekenfonds

UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Kies in alle vrijheid, **maar** mét een geweten
voor een professioneel **maar** ongebonden ziekenfonds

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

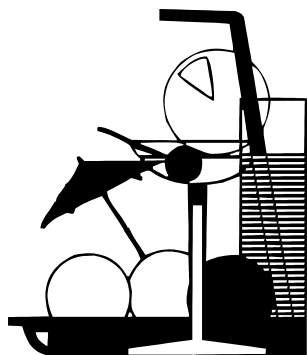
BEL GRATIS % 0800 - 9 - 4361

Admin. Zetel: Statieplein 12 - 9300 Aalst

TAVERNE - RESTAURANT

't Land van Nien

Grote Markt 4 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.
Zaterdag vanaf 10 u.
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking

Estaminet Den babbelaer

waar gezellig keuvelen
een kunst is

TAPAS VARIADAS Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.
Zondag en feestdagen gesloten

Beschermende leden

Pieter Amerijckx, Gent
Jos Cnops, Erps-Kwerps
D.A.V.S., Aalst
Tony Derde, Aalst
Luc D'Hondt, Erembodegem
Wilfried Dhondt, Ninove
Manfred Fabig, Kalmthout

Mark Gabriëls, Dilbeek
Jerome Sallet, Aalst
Herwig Sonck, Denderleeuw
Stichting Emiel Van de Gucht, Sint-Lambrechts-
Woluwe
Roger Van der Cammen, Mol

De betere specialist voor onderhoud en reiniging in de industrie, scholen, horeca, brandweer, federale politie, voedingsindustrie, garages, landbouw, veeteelt, gemeente- en stadsbesturen, sporthallen, fitness-centra, rustoorden en ziekenhuizen

Stephan Beeckman
Parklaan, 165 - 9300 Aalst
GSM (0476)51 22 82

Geraardsbergsestraat 76-78
9300 Aalst
Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103
9300 Aalst
Tel.: 053 / 71 02 08

